

имало въ дневника, казвамъ, че щомъ го има тамъ, то трѣбва да е било, но ако го нѣма, не е било. Ето защо азъ искамъ да видя дневника.

Прѣдсед.: За да се не губи на праздно врѣмето, съобщавамъ ви, че законътъ ви дава право да не отговаряте нищо; но за да не се спираме по-вече за работи, които вий не можете да си спомните, можете да отговаряте: *да, не* и т. н., а пъкъ когато дойде врѣмето да се разглѣждатъ документитѣ, тогава е другъ въпроса; тогава можете да отговаряте така, или пъкъ можете и да отказвате.

С. Миларовъ: Азъ не казахъ нѣщо по-вече и моля да ме извините за това.

Прокурора: Значи вий не помните да ли при заговора е имало и това условие?

— Щомъ го има въ дневника, трѣбва да е било.

— За оружие рѣшавали ли сте нѣщо?

— Рѣшавали сме.

— Какво оружие избрахте да употребите: бомби, камни, револвери?

— Не мож да си спомня.

— За бомби пращали ли сте нѣкого да заржча?

— Възможно е да е станало такова нѣщо, но по това не си спомнямъ нищо.

— Билъ ли е пращанъ Мусевичъ нарочно въ нѣкой градъ да ги приготви?

— Не помня.

— Какъ ви се разрѣши да дойдите въ България?

— Г-нъ Д-ръ Вълковичъ ми каза, че за мене имало разрѣшение да се върна и ми даде единъ билетъ за свободенъ проходъ и съ него влѣзохъ въ България.

— Щомъ дадохте заявление, за да ви позволятъ да влѣзете въ България, пуснаха ли ви?

— Не; цѣлъ мѣсець чакахъ.

— Въ каква смисль написахте заявлението си?

— Че желая да се върна въ България, но подробно не помня какво съмъ писалъ.

— Неподозираха ли ви като опасенъ човѣкъ?

— Не помня такова нѣщо.

— Въ вашиятъ дневникъ сте писали, по поводъ на това ви заявление, много подробно за мѣрките, къмъ които ще при-